

Eloy de la Iglesia, adicto al cine

Direcció: Gaizka Urresti **Guió:** Gaizka Urresti, Moisés Garrido, Juan Barrero
País: Espanya **Durada:** 100 min **Any:** 2025 **Gènere:** Documental **Interpretació:** Eloy de la Iglesia, José Sacristán, Ángel Pardo, Fernando Guillén Cuervo...
Fotografia: Pepe Añón **Distribuïdora:** Urresti Producciones **Estrena a Espanya:** 25/12/2025
No recomanada per a menors de 18 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Un director de cinema valent, un "enfant terrible" en els seus inicis, combatiu contra la censura, buscant sempre els límits de la llibertat d'expressió, cronista de la part més fosca de la transició, caurà als inferns de la drogoaddicció i durant més d'una dècada serà oblidat i de vegades repudiat, però aconseguirà sortir de l'ostracisme per tornar a fer cinema, aquesta condició de la qual mai va poder desenganxar-se. (FilmAffinity)

CRÍTICA

**Gaizka Urresti ret homenatge en 'Eloy de la Iglesia, adicto al cine'
a un dels directors espanyols més personals i transgressors**

El nou documental de l'autor de Labordeta, un hombre sin más defensa amb rigor la causa d'un cineasta lliure per a qui vida i obra eren indissociables

Gaizka Urresti (*Labordeta, un hombre sin más*) dedica el seu **nou documental a Eloy de la Iglesia**, un dels cineastes més interessants del nostre cinema. També **més transgressor, més controvertit, més incòmode**, més connectat amb la realitat i, com li agradava dir, més lliure. Concebut des de l'admiració i el rigor, ***Eloy de la Iglesia, adicto al cine*** és un acostament notable a la vida i l'obra del director de *Navajeros* (1980). I en aquest cas allò de "vida i obra" no és una expressió rutinària: hi ha a la pel·lícula d'Urresti una voluntat clara, bellament exposada a través del testimoni dels que el van conèixer i de la selecció d'escenes de les seves pel·lícules, de sostenir en tot moment que **per a Eloy de la Iglesia cinema i vida eren indissociables**.

Des d'aquest lloc, Urresti recorre al testimoni de crítics, cineastes, col·laboradors i amics, entre els quals hi ha **José Sacristán, Jose Luis Garci i Fernando Méndez-Leite**, per fer un repàs a la filmografia d'Eloy de la Iglesia i recordar la seva ferotge relació amb una realitat hipòcrita i castrant. Dels records i apreciacions d'aquestes persones, il·lustrades amb arxiu i imatges de les seves pel·lícules, surt una anàlisi ben documentada, contextualitzada i actualitzada de l'obra de l'autor, de la gosadia del seu cinema, de la seva lluita contra la censura, **del seu compromís amb la marginalitat**, del lloc que va ocupar l'addicció en el seu cinema i, per desgràcia, en la seva vida, i de la seva manera de parlar obertament d'homosexualitat a l'Espanya de finals dels 70 i principis dels 80.

Desirée de Fez – elperiodico.com